

ἡ σταθμισθείς, ἀζύγιτος Ἡπ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. 3) Μεταφ. ὁ μὴ εὐτρεπισθείς, ὁ μὴ καλλωπισθείς Μακεδ. : *Ἡ νύφ' εἶν' ἄσταφνιστ' ἀκόμα.* 4) Ὁ μὴ σταθμί-
ων καὶ ὑπολογίζων τὰ ἐξοδά του, σπάταλος Ἡπ. — Λεξ. Πρω.

ἄσταφνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσταφνους Στερελλ. (Δεσφ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *στάφνη*.

1) Ἀπρόσεκτος : *Ἀσταφνου πιδί.* 2) Βιαστικός : *Εἶν' τοῦ φαεῖ τ' ἄσταφνους.*

ἄσταχος ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *στάχυ*.

Ὁ μὴ εὐνοῶν τὴν ἀνάπτυξιν σταχύων εἰς τὰ σιτηρά, πὶ ἀνέμου : Γνωμ. Ὁ σιρόκκος ἄκαρπος, ἄγαλος, ἄσταχος.

***ἄσταχτάρωτος** ἐπίθ. ἄσταχτάρωτος Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχταρωτός* < **σταχταρώνω*.

1) Ὁ μὴ ρυπανθείς μὲ στάκτην Πόντ. 2) Ὁ μὴ καθαρισθείς διὰ τριβῆς μὲ στάκτην, ἐπὶ μεταλλίνων σκευῶν Πόντ. (Κερασ.)

ἄσταχτος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταχτός*.

Ὁ μὴ στάζων, ἀστάλακτος.

ἀστάχυαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστάχυαστους πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχυαστός* < **σταχυάζω*.

1) Ὁ μήπω ἐκβλαστήσας ἀθήρα, ἐπὶ σιτηρῶν. 2) Μεταφ. ἐπὶ νέου ἢ νέας, ὁ μὴ μεστωμένος, ὁ μὴ ὥριμος.

ἀστάχωτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχωτός* < **σταχώνω*.

1) Ἀδετος, ἐπὶ βιβλίων ἐνθ' ἄν. : *Βιβλίον ἀστάχωτο Κρήτ. Χαρί ἀστάχωτο Σύμ.* 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ δὲν ἐπλέχθη ἀκόμη ἢ στεφάνη, ἦτοι τὸ ἀνώτατον καὶ τελευταῖον μέρος, ἐπὶ περικνημίδος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : *Ἐπέμ' νεν ἀστάχωτον τ' ὀρτάρ'.*

ἄστε Κίμωλ. ἄστεν Σίφν.

Ἐκ τῆς φρ. *ἄς ἢ θ ε λ ε* διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄς ἢ θ ε - ἄ σ θ ε*. Πβ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 54.

1) Εἶθε, ἐπὶ εὐχῆς Κίμωλ. : *Ἄστε μαζώξῃ σπόρο!* 2) Ἐάν (ἢ μετάβασις τῆς εὐκτικῆς σημασίας εἰς τὴν ὑποθετικὴν ὅπως καὶ εἰς τὰς φρ. *νὰ μποροῦσα*, *νὰ εἶχα* = εἶθε νὰ μποροῦσα, νὰ εἶχα, καί : ἂν μποροῦσα, ἂν εἶχα) Σίφν. : *Ἄστεν ἡρχοῦσανε νωρίς, ἦθα μὲ βρῆς 'ς τὸ σπίτι μου.*

ἀστέγαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) ἀστέβαστος Πόντ. (Τραπ.) ἀστιάστος Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀστέγαστος*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τонуμένου εἰς ι πρὸ τοῦ α εἰς τὸν τύπ. *ἀστιάστος* ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939/40) 171 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ μὴ στεγασμένος, ἐπὶ οἰκοδομῆς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.) : *Ἀστέγαστο σπίτι σύνηθ. Ἀστιάστος μητᾶτος Ἀπύρανθ.* Συνών. **ἀστέγωτος*. 2) Ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ἄστεγος σύνηθ. : *Πολλοὶ πρόσφυγες ἔμειναν ἀστέγαστοι.* Συνών. *ἄσπιτος*, *ἄσπίτωτος* 1, *ἄστεγος*, *ξεσπίτωτος*.

ἀστέγνωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστέγνωτους βόρ. ιδιώμ. ἀστέγνωστος Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **στεγνωτός* < **στεγνώνω*. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. *ἀστέγνωτος* = ἀκάλυπτος.

1) Ὁ μὴ στεγνώσας εἰσέτι ἐνθ' ἄν. : *Δὲ φάνηκε ὁ ἥλιος καὶ ἀπόμειναν τὰ ροῦχα ἀστέγνωτα. Μάζωξα τὰ ροῦχα ἀστέγνωτα.* || Φρ. *Ἀστέγνωτη γλῶσσα* (ἐπὶ φλυάρου) Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ στεγνώσῃ πολλαχ. : *Ἀστέγνωτο χῶμα - χωράφι* κττ. σύνηθ.

ἄστεγος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄστεγος*.

Ὁ μὴ ἔχων στέγην, ἄοικος. : *Πολλοὶ πρόσφυγες ἔμειναν ἄστεγοι.* Συνών. *ἀστέγαστος* 2.

***ἀστέγνωτος** ἐπίθ. ἀστέβωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **στεγνωτός* < **στεγνώνω*.

Ἀστέγαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀστεῖα ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀ'στέια Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀστεῖος*.

1) Χάριν ἀστεϊσμοῦ, ἀστεῖως κοιν. καὶ Τσακων. : *Ἀστεῖα τὸ λέω - τὸ εἶπα - τὸ ἔκαμα* κοιν. 2) Γελοῖως σύνηθ. : *Ἦταν ἀστεῖα μασκαραμένος.*

ἀστειεύομαι λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. *ἀστειεύομαι*.

Ὁμιλῶ οὐχὶ σπουδαιολογῶν ἀλλὰ παίζων ἐνθ' ἄν. : *Δὲν τὸ λέει σοβαρά, ἀστειεύεται. Τὸ εἶπε γιὰ ν' ἀστειευθῇ. Δὲν εἶναι ν' ἀστειευθῇ κάνεις μαζί του. Τί λές, ἀδερφέ, ἀστειεύσαι!* — *Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, σοῦ μιλῶ σοβαρά.* || Φρ. *Ἀστειεύσαι!* (ἐπὶ ἐντόνου ἀρνήσεως ἢ καταφάσεως πρὸς τινα, οἶον : *ἀστειεύσαι ποῦ θὰ δώσω αὐτουνοῦ λεφτά!* *ἀστειεύσαι ποῦ δὲ θὰ 'ρθῶ!* *ἀστειεύσαι ποῦ θὰ φύγω!* κττ.) σύνηθ. Συνών. *ἀστεῖζομαι*, *χορρατεύω*.

ἀστεῖζομαι Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. *ἀστεῖζομαι*.

Παίζω διὰ λόγων ἢ χειρονομιῶν, χαριεντίζομαι ἐνθ' ἄν. : *Ἀστεῖστηκα, μὴ θυμῶνῃς* Λεξ. Δημητρ. *Μὴν ἀστεῖζεσαι μαζί μου* Λεξ. Πρω. Συνών. *ἀστειεύομαι*, *χορρατεύω*.

ἀστεῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀστεῖους βόρ. ιδιώμ. 'στεῖος Κίμωλ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀστεῖος*.

1) Ὁ προκαλῶν εὐθυμίαν ἢ γέλωτα, εὐτράπελος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. : *Εἶναι πολὺ ἀστεῖος ἄνθρωπος. Ἀστεῖος λόγος. Ἀστεῖα καμώματα - λόγια - πράγματα* κττ. β) Οὐδ. οὐσ., πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν εὐθυμίαν κοιν. : *Πές μας κάνέν' ἀστεῖο. Ἀνάλατο - ἄνοστο - χοντροκομμένο ἀστεῖο. Αὐτὸς ξέρει - κάνει πολλὰ ἀστεῖα. Ἄς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα!* Ἀσ' τ' ἀστεῖα! Τό 'πα 'ς τ' ἀστεῖα. 2) Ὁ μὴ σοβαρός, γελοῖος κοιν. : *Ἀστεῖο ὑποκείμενο. Μὴν εἶσαι ἀστεῖος!* κοιν. *Τί ἀστεῖος ποῦ εἶναι μὲ τοὺς φοβορίτες!* Λεξ. Δημητρ.

3) Ἀνάξιος λόγου, ἀσήμαντος σύνηθ. : *Ἀστεῖο ποσὸ - κέρδος. Ἀστεῖα πράγματα.*

ἀστειότητα ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *ἀστειότης*.

Ἀστεῖος λόγος ἢ πρᾶξις σύνηθ. : *Τὸ εἶπε - τὸ θεώρησε γιὰ ἀστειότητα. Αὐτὰ εἶναι ἀστειότητες.*

ἀστενάρεις ἐπίθ. Καπ. (Φερτ.) Οὐδ. ἀστενάρ' Καπ.

(Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρζ. Μαλακ. Σιλ. Τελμ. Φερτ. Φλογ.) Θηλ. *ἀστεναρὰ* Καπ. (Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀσθενεία* καὶ τῆς καταλ. - *άρεις*. Πβ. καὶ τὸ μεσν. οὐσ. *ἀσθενάριον*.

1) Ἀσθενής, ἄρρωστος ἐνθ' ἄν. : *Ἀσθενάρ' 'μαι* (εἶμαι ἀσθενής) Καπ. *Ἐνα ἄρρωπος ἐν-νε βαρὺ ἀστενάρ'* Φερτ.

